Ką esu pasiekęs – tai nuolatinio darbo vaisius

LAIMA APANAVIČIENĖ

Svečiai, 2016 m. lapkričio 5 d. atvykę į Lietuvių Fondo metinį pokylį Pasaulio lietuvių centre, bus maloniai nustebinti – akustinę koncertinę programą „Muzikiniai tiltai" atliks jungtinės jėgos – žinoma Čikagos dainininkė sopranas Nida Grigalavičiūtė ir vienas ryškiausių Lietuvos padangės vokalo žvaigždžių Jeronimas Milius. Jiems pritars trys neeilinio talento muzikantai iš Lietuvos: gitaristai Audrius Piragis, Tomas Varnagiris ir pianistas Paulius Zdanavičius. Šių atlikėjų kūryba lengvai prisibeldžia tiek į jaunų, tiek ir į brandaus amžiaus žmonių širdis. Koncerto programoje – gražiausios visų laikų pop ir akustinio roko baladės, romantiškas, švelnus skambesys ir žinomi klasikiniai kūriniai. Kalbiname pianistą ***Paulių Zdanavičių.***

– Augant muzikų šeimoje, tikriausiai kito pasirinkimo ir nebuvo – „privalėjote" tapti muziku?

– Žodis „privalėti" gal čia netiktų. Gal ir genai suveikė, o taip pat tėvai, kurie anksti pastebėjo mano muzikinius gabumus, todėl nukreipė tinkama linkme. Kadangi mama buvo muzikos pedagogė, o tėvukas – muzikantas, tai daug muzikuodavome kartu. Jei būtų man pačiam nepatikę, nelabai būtų ir privertę. Nemėgstu kažko daryti per prievartą ir šiandien.

– Sakoma, kad jau būdamas 5-rių improvizuodavote, 7-rių sugrojote džiazo festivalyje girdėtą regtaimą (fortepijoninės pramoginės neimprovizacinės muzikos stilius). Kuo mažametį sužavėjo džiazas? Ir gal posakis, jog 45-eri džiazui – tik jaunystė, neteisingas?

– Ko tik nepadarai žmogus, būdamas 5-rių! (juokiasi). Negaliu pasakyti, kad tuo metu mane sužavėjo džiazas, nes, ko gero, dar nelabai supratau, kas tai yra. Tai turbūt buvo tiesiog muzika, kuri patiko. Ir tą regtaimą sugrojau tik todėl, kad pamačiau bendraamžį grojantį. Pagalvojau, kodėl nesugrojus ir man? Jei būtų jis grojęs ne džiazą, o kitą muziką ir gerai tą daręs, ko gero iš pavydo būčiau bet ką sugrojęs (juokiasi).

Šiaip, manau, jog džiazui, kaip ir kiekvienai rimtesnei muzikai, reikia subręsti.

– Besimokant M. K. Čiurlionio menu gimnazijoje taip pat sugebėdavote džiazuoti. Kaip Jums tai pavykdavo, juk tais laikais džiazas buvo „uždraustas vaisius"?

– Nesu aš jau toks senas (juokiasi). Mano laikais džiazas nebuvo kategoriškai draudžiamas, tik gal jo buvo nedaug, kaip dabar. Gal polinkį padžiazuoti lėmė mano genai ir absoliuti klausa? Ji leisdavo lengvai „pasigauti" kažkokią melodiją ir improvizuoti.

Pianistas Paulius Zdanavičius.
http://www.trakaijazz.lt nuotrauka

– Ar esate iš tų žmonių, kuriems viskas sekasi?

– Anaiptol. Viską, ką esu pasiekęs – tai nuolatinio darbo vaisius. Daug kam atrodo, kad, jei turi kažkokį gabumą, tai visi keliai atviri. Deja, reikia įdėti labai daug darbo, tą daryti nuolatos, kad pasiektum norimą rezultatą. Talentas ar gabumai gali išgarsinti nebent vaiką.

– Ar į sceną einate nešdamasis talismaną? Kaip susikaupiate prieš koncertą?

– Nesu prietaringas, todėl talismano neturiu ir pašalinių daiktų į sceną nesinešu. Prieš koncertą stengiuosi pabūti vienas, surikiuoti mintis. Būtinai turiu pereiti mintyse visą koncerto programą, dar kartą įsitikinti, ar nebus kokių „kabliukų". Į tai žiūriu profesionaliai.

– Jūsų darbų paletė – spalvinga. Kaip viską spėjate?

– Taip, darbų pakanka, kartais tenka labai suktis, vos spėju, tačiau padeda įgimtas gebėjimas darbus atlikti labai greitai. Be to man padeda ir šeima.

– Su įvairiomis džiazo grupėmis koncertavo daugelyje Europos šalių. Ar skiriasi skirtingų šalių klausytojas?

– Skiriasi, jei lygintume su Lietuvos klausytojais. Užsienyje žmonės laisvesni, šilčiau priima, audringiau reaguoja į pavykusią improvizaciją.

– Jums duota daug: atlikėjas, pianistas, pedagogas, kompozitorius. Kokia veiklos sritis Jums atneša didžiausią pasitenkinimą?

– Na, darbas ne visuomet būna vien tik pasitenkinimas, kartais jis būna tiesiog darbas. Patinka kurti, patinka improvizuoti ir būti ant scenos – tai lyg kažkoks adrenalinas. Gal pedagoginė veikla daugiau iš pareigos, nes reikia juk kažkam perduoti naudingą patirtį.

– Kaip reaguojate į kritiką?

– Kaip ir dauguma normalių žmonių – nesmagiai. Tiesa, dar priklauso, kas tą kritiką išsako ir kaip tą padaro. Visuomet atsirenku ir priimu kompetentingą kritiką.

– Taip jau yra, kad kai kitiems šventė, Jums pats darbymetis. O kas Jums yra šventė?

– Per tuos muzikavimo metus tapau profesionalu, todėl švenčių nesureikšminu, nes dažniausiai tenka dirbti ne tik savaitgaliais bet ir per pačias šventes. Man šventė yra pabūti su savo šeima, artimųjų rate.

– Gyvenate pašėlusiu tempu. Ar dėl to nenukenčia artimieji?

– Ne daugiau, nei kitų sričių specialistų šeimos. Kadangi darbas daugiausiai kūrybinis, tai nemažai laiko praleidžiu namuose kurdamas, todėl šeima mane „mato". Nebent koks ilgesnis koncertinis turas, bet jis juk nesitęsia metus. Be to šeima taip pat žino su kuo „gyvena", todėl supranta ir stengiasi padėti.

– Ar galima Lietuvoje duoną valgyti tik iš muzikos?

– Visų pirma, turi būti įdomus publikai, kažkuo išsiskirti. Kitas dalykas, norint gyventi Lietuvoje iš muzikos, turi labai daug dirbti. Tiesiog – daug.

– Ko Pauliui Zdanavičiui trūksta šiuo metu?

– Tikriausiai tikro fortepijono namuose. O iš tiesų, net nežinau: turiu mėgstamą darbą, turiu mylinčią šeimą bei aplinkinius, turim kur gyventi, turim svajonių, tad kaip ir visko šiandien užtenka. Kas bus ateity – matysim.

– Dėkoju už pokalbį ir iki susitikimo.